

kår. Det vil sige, at man på den ene side kan få fradrag for ens pensioner, men at man på den anden side naturligvis også må acceptere efterfølgende at blive beskattet for det. Sådan er reglerne, og sådan skal det være uanset, hvilket land man vælger at tage beskæftigelse i.

Så som udgangspunkt synes vi faktisk, at det er ganske fornuftigt, at man diskuterer en fælles forståelse for det her problem. Naturligvis skal det ske med respekt for, at vi er forskellige. Vi har forskellige skattesystemer i vores lande, men det må ikke ende således, at arbejdstagerne bliver kastebold mellem EU-landenes skattemyndigheder, og derfor synes vi, det er ganske fornuftigt, at man tager den her diskussion.

Jeg skal så kun beklage, at Enhedslisten vælger den ukonstruktive vej uden erkendelse af problemets omfang og kompleksitet, men det kommer på den anden side sådan set ikke bag på Det Konservative Folkeparti, fordi de synspunkter, som Enhedslisten i det her beslutningsforslag giver udtryk for, jo er nogle, vi om end med en vis omklædning har set ved tidligere lejligheder, vi har diskuteret det her i Folketingssalen.

Vi kan derfor ikke støtte nogen af Enhedslistens forslag i beslutningsforslaget, og vi må derfor også afvise det.

Knud Erik Hansen (SF):

Uanset at Traktaten giver mulighed for, at man kan tage beslutninger om skat, så er det beslutninger, der skal gennemføres i enighed, og det betyder, at vi kan stoppe en harmonisering, som vi ikke ønsker, og det er givet, at Danmark i mange tilfælde ikke vil være det eneste land, der vil have betænkeligheder, hvis det er tale om sådan en harmonisering.

Jeg synes også, der er god grund til at skille de forskellige betænkeligheder ad, for det er ikke alt, der er lige betænkeligt. Der er faktisk nogle ting, der er en forudsætning for, at vi kan gennemføre vores egen skattepolitik.

Skatten er et væsentligt element i omfordeling af midler i de enkelte lande, og det bør og skal være landenes afgørelser – det skal EU ikke blande sig i – men der er også en anden del af skattepolitikken, som kan være nødvendig at gennemføre i EU-regi faktisk for, at vi kan beskytte vores eget skattesystem.

Der er tilfælde, hvor nogle lande bruger ganske lave skattesatser i en ulige konkurrence med andre og på områder, hvor det faktisk ville betyde, at det vil underminere andre landes skatte-

systemer eller umuliggøre f.eks. fælles målsætninger om miljø.

Det er f.eks. ikke holdbart, at nogle lande har så lav en selskabsbeskatning, så andre lande i virkeligheden er nødt til at lave det samme, hvis ikke de skal stilles dårligere i forhold til virksomheder, der gerne vil investere i landene.

Det er tilsvarende også uholdbart, at nogle lande kører med lave skatter på kapitalindkomster, og det fremmer i virkeligheden en spekulation i, hvor man så placerer sine penge.

Det er også uholdbart, at nogle lande forhindrer minimumsskatter på miljø, idet de, der ikke vil være med til det, reelt hæmmer andre landes muligheder for at lave grønne afgifter – ikke umuliggør, men hæmmer.

Endelig kan vi også tage grænsehandelen og internethandelen, hvor EU-beslutninger i praksis kan betyde, at de enkelte andre lande også kan være nødt til at følge de mindstbeskattende landes politik og dermed underminere et skattegrundlag.

Vi ser derfor skattepolitikken i EU som en opgave for at kunne sikre, at vi faktisk skal have en skattepolitik, hvor vi har et grundlag til at omfordele midlerne, og en skattepolitik, som betyder, at vi kan gennemføre nogle af de ting, vi godt vil gennemføre. Det er dermed også en dobbeltstrategi, der skal sikre, at vi kan tage beslutninger i landene, men også at det i visse tilfælde er nødvendigt, at EU tager beslutninger som forudsætning for, at vi kan bestemme.

I lyset af det mener vi ikke, vi kan støtte Enhedslistens forslag. Det er alt for rigoristisk og for ensidigt. Det tager ikke hensyn til det forhold, at så enkel er verden ikke. Der er behov for, at vi også ser på, at EU kan gå ind i nogle tilfælde.

Den bedste beskyttelse for, at vi kan føre en egen skattepolitik, er ikke totalt at afvise, at EU skal tage nogle beslutninger på det skattepolitiske område. Det er i nogle tilfælde forudsætningen for, at vi også kan føre en skattepolitik og have et skattegrundlag i de enkelte lande.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

De, der har deltaget i EU-debatten sådan over en lang årrække, kan jo se, at de, der for år tilbage fuldstændig har fornægtet, at områder senere ville blive EU-reguleret, tager grusomt fejl. De kan jo se, at den udvikling, EU har, går i én retning, nemlig at stadig større områder skal flyttes til EU frem for at være nationale reguleringsområder.